

Неприятелската многочисленна артиллерия бѣше разположена къмъ юго-истокъ отъ нашата позиция.

Въ тоя порядъкъ азъ сварихъ нашия отрядъ, който въпрочемъ, бѣ спазенъ до свършванието на боя, или по добръ да кажа, до свършванието на безвръдната и отъ двѣтъ страни артиллерийска стрѣлба, — до вечерьта.

Едни отъ опълченцитѣ отъ 3 я дружина бѣха насѣдали, други налѣгали, но всички бѣха въ възбудено състояние и съ нетърпение чакаха, кога ще се започне настоящия бой. Наистина, гранатитѣ зловѣщо пѣяха своята пѣсенъ, но опълченцитѣ бѣха успѣли вече да попривикнатъ къмъ тѣхъ.

Тѣзи отъ тѣхъ, които вече бѣха мирисали въ Сърбия барутъ, току подвземаха своитѣ другари — новаци.

— Иване, я се поклони още веднѣжъ на свирча, закачаха опълченцитѣ единъ младъ свой другаръ, който, дѣйствително, бѣ се поклонилъ на една двѣ гранати.

— А Петръ безъ малко щѣше да си зарови главата въ земята, казваше съ смѣхъ единъ опълченецъ.

— Е, че какъ да се не кланямъ, когато мене ми се стори, че гранатата хвърчеше право възъ главата ми, отговаряше наивно новака опълченецъ.

Но по нататъкъ всички започнаха да пущатъ по адреса на гранатитѣ по нѣкоя шега, като: „иди, да се не върнешъ“ „отиде за зеленъ хайверъ“ и т. н.

Наистина, Турскитѣ „топчии“ лошо дѣйствуваха. Тѣ, за щастие, никакъ не можаха да умѣрятъ въ нашата батарея, при всичко, че гранатитѣ имъ стигаха и прѣхвъркваха прѣзъ нея. Освѣтъ това, повечето отъ гранатитѣ не се прѣскаха, ако почвата и да бѣше суха и твърда.

Азъ извадихъ бинокля си и започнахъ да наблюдавамъ за паданието на нашитѣ гранати. Тѣ не нанасяха, абсолютно, никаква вреда на противника, защото падаха далеко прѣдъ неприятелската батарея.

— Защо ли хабимъ само гранатитѣ, се питаха офицеритѣ, на ли виждаме, че тѣ не достигатъ до неприятелската батарея!